

ZELFPROJECTIE

LES VII.

BUITEN HET IK.

Als je jezelf innerlijk bekijkt, een voorstelling hebt van je innerlijke persoonlijkheid of dat nu helemaal juist is of niet, dan heb je verder nog nodig een wereldbeeld. Dat wereldbeeld kan imaginair zijn; het kan ook volledig concreet zijn. Als deze beide factoren aanwezig zijn, dan ontstaat er buiten het ik een soort werkelijkheid. Wij noemen dat een tweede werkelijkheid omdat ze voor het ik, zelfs ten aanzien van lichamelijke en andere gebeurtenissen, volkomen reëel is en gelijktijdig toch niet klopt met de normale werkelijkheidsverhoudingen waarin je als mens pleegt te leven.

Als je nu bezig bent aan zelfprojectie, dan ben je eigenlijk bezig om je persoonlijkheid elders te plaatsen hoe dan ook, of de inwerking van je persoonlijkheid anders te bevestigen dan in jezelf en in je onmiddellijke omgeving. Daarvoor is de tweede werkelijkheid een heel aardig hulpmiddel.

Stel je voor dat je een mens moet genezen. Ik neem maar een voorbeeld, je kunt ook een ander nemen. Je wilt dus een mens genezen.

In de eerste plaats moet je voorstelling hebben van de persoon.

In de tweede plaats moet je een voorstelling hebben van de kwaal van die persoon.

In de derde plaats moet je een voorstelling hebben van een omgeving waarin die persoon vertoeft. Het is niet slechts het beeld van de persoon zonder meer in dit geval. Het is het beeld van een compleet stukje wereld waarin die persoon zich bevindt. En dan zou je je kunnen voorstellen dat het volgende gebeurt:

Het ik droomt zich op dat ogenblik een chirurg te zijn. Je treedt als het ware de ziekenzaal binnen waar de patient ligt. Misschien zit hij in werkelijkheid net te kaarten of te tric-traccen, maar dat doet niet ter zake. Dit is een andere werkelijkheid. Als voor jou de operatiekamer en al wat erbij hoort echt is, dan zie je ook de assistenten. Zij zijn in zekere zin echt; voor een deel zijn het projecties van je eigen wezen. Het is een deel van je fantasievoorstelling, maar ergens worden ze ook beziend. Als je nu geestelijke helpers hebt, dan kunnen ze juist in die gedaanten ook een rol spelen in de projectie.

Nu wil ik niet te ver gaan dat u een blindedarm-operatie moet uitvoeren, maar laten we zeggen dat is een kwestie van een niersteen. U zegt: Ik ga die niersteen verwijderen. Hoe u zich voorstelt dat gebeurt, doet eigenlijk niet ter zake. Belangrijk is, dat u druk bezig bent om met assistentie van de anderen die niersteen te verwijderen.

Ondertussen zit de patient in werkelijkheid nog rustig verder te kaarten. Wat is nu het resultaat hiervan? Dat is een eigenaardig iets.

Die niersteen is niet verdwenen. Maar wat blijkt: ze is vergruisd. Er kan bij het wateren nog wel even een stekende pijn optreden. De patient zal wat meer moeten drinken dan normaal. Dat moet u hem maar even vertellen. De steen verdwijnt dus. De geestelijke operatie, die u heeft uitgevoerd, was heel iets anders dan het feitelijke gebeuren. Maar de relatie, die bestond tussen het beeld van de patient, de operatie en de feitelijke toestand van de patient, heeft in diens toestand een verandering teweeg gebracht.

Dit is maar een eenvoudig voorbeeld. U zoudt met honderd andere kunnen uitbreiden op elk gebied. Ik heb het alleen gedaan om u duidelijk te maken hoe de tweede werkelijkheid ongeveer functioneert.

Wat u nu doet, is op dat ogenblik uzelf projecteren. De projectie was in dit geval een fantasie. Punt 1 het ik-besef werd in de fantasie ingelegd. Punt 2 andere reëel bestaande waarden van de eigen wereld werden in die fantasiewereld geplaatst en daarin gemanipuleerd. Dan ontstaat er een bijna magisch proces waardoor deze in de projectie plaatsvindende manipulatie haar weerslag heeft op de menselijke werkelijkheid.

Je zou op deze manier waarnemingen kunnen doen. Je kunt jezelf projecteren op een heel andere plaats. Als je gewoon daarmee bezig bent, dan vergeet je dat weer of je noemt het een uittreding. Maar je kunt ook nog een beetje verder gaan.

Er zijn indertijd in Engeland een aantal proeven genomen waarmee nogal wat gegevens zijn vastgelegd over verschillende personen die in staat waren elders te verschijnen, terwijl hun lichaam in ruste was. Wat gebeurt hier? Hier wordt in feite een astrale schil opgebouwd door enorme concentratie. Die astrale schil wordt geplaatst in een omgeving, die op dat moment niet helemaal bekend is, maar waarvan je een bepaalde voorstelling hebt.

Laten we zeggen: U wilt naar Londen, dan neemt u Tower Bridge. U wilt naar Parijs, dan neemt u de Eiffeltoren. Die voorstelling is voldoende om een verplaatsing teweeg te brengen. Op het ogenblik, dat die plaatsing geschiedt, moet elk gevoel van nog elders aanwezig te zijn teniet worden gedaan. Dat is een enorme concentratie. De astrale schil verdicht zich, onttrekt uit de omgeving o.a. warmte en nog andere dingen, wordt vast, waarneembaar.

Zo is het mogelijk, dat u in een leunstoel zit te sluimeren in Den Haag en ondertussen met een aardig meisje, een aardige kerel (het ligt er maar aan wie u bent) flaneert ergens op een boulevard in Parijs en een heel interessant gesprek heeft waarbij dan bovendien vreemd genoeg een taalkennis aanwezig is die u feitelijk niet bezit. U ziet, buiten het ik zijn er dus een hoop mogelijkheden, die als u het goed bekijkt tot het ik behoren. U ziet al die dingen als buiten u bestaand.

Wij hebben er al eens over gesproken dat een groot gedeelte daarvan interpretatie is en dat de werkelijkheid zelf altijd anders is dan u haar ziet of beleeft. Maar we gaan nog iets verder.

Wij zijn deel van een totaalbeeld dat wij als werkelijk ervaren. Of het werkelijk is, weten we niet. Door nu een deel daarvan in het bijzonder in ons denken op te nemen ontstaat er een resonantie waardoor het andere deel, dat buiten ons lag, in ons ontstaat. Vandaar, het is een fantasie. Maar datgene wat in ons ontstaat, staat gelijktijdig weer buiten ons.

Er zijn mensen die zeggen: Dat is toch eigenlijk niet denkbaar of niet mogelijk. Als je het nooit probeert, zul je het nooit ervaren. Dat is duidelijk. Als probeert het te ervaren, dan zul je eerst moeten

trachten om een tamelijk reëel innerlijk beeld van jezelf te vinden. Dan zul je dat beeld plus je voorstelling van je uiterlijk nog moeten projecteren; d.w.z. ergens van je afzetten. Het staat er eigenlijk een beetje buiten. Pas op het ogenblik, dat dat is gebeurd en niet eerder, kan er een identificatie ontstaan tussen de totale ikheid die je bent en een deel van de ikheid die je hebt geprojecteerd.

De situatie waarin een mens verkeert op aarde is er altijd één waarbij zijn eigen visie zijn wereld bepaalt. Ieder mens ziet de wereld een beetje anders. Iedere mens heeft ook een enigszins andere voorstelling van zichzelf. Ik heb stommelingen gekend die zichzelf op aarde genieën hebben geacht en dat nu bij ons lankmoedig toegeven. Omgekeerd heb ik ook mensen gezien die in ieders ogen (ook in hun eigene) eigenlijk dom waren, maar die in feite genieën waren.

Wij kunnen niet zeggen: Ik ben dit of dat. Ik kan dit of dat. Ik weet dit of dat. Dat zijn allemaal zeer betrekkelijke dingen. Maar wat we wel kunnen doen is zeggen: Ik zie mijzelf zus of zo of als dit en dat. De visie, die je van jezelf hebt, kun je projecteren in het wereldbeeld dat je hebt. Het zijn twee onwerkelijkheden.

Zeggen dat iets zo is, wat een mens op aarde ontzettend graag doet, is onzin. Het schijnt zo, maar in wezen is het altijd anders.

Wanneer wij bezig zijn met die projectie, dan werken wij met onze voorstelling van de wereld, met onze voorstelling van onszelf, onze voorstelling van onze mogelijkheden. Die voorstelling behoeft dan niet aan de lichamelijke werkelijk volledig gereleerd te zijn. Maar we kunnen dan altijd ingrijpen in die delen van de werkelijkheid die ook voor anderen bestaan.

De wereld zoals u haar ziet, is niet precies zoals een ander die ziet. Maar het gegeven voorbeeld, de niersteen, zal een ervaring zijn voor de patient en een zekerheid voor u. In dat geval kunnen wij op die zekerheid inspelen.

Als u denkt, dat u de hoofdprijs in de loterij zult winnen, maar u twijfelt er eigenlijk aan, dan kunt u nooit de honderdduizend trekken. Erg vervelend. Anders zou het erg leuk zijn: ik zal aan jou denken, ik projecteer mij en wij delen sam-sam.

De bestanddelen van een dergelijke projectie zijn dus, ongeacht de fantasie, gebaseerd op een gemeenschappelijk ervaren, een gedeelde voorstelling of een gedeelde omschrijving van feiten. Zolang dit niet het geval is, kunnen wij met die magische projecties niets uitrichten.

De grote kunst, als u met zelfprojectie wilt werken, is wel in de eerste plaats om een beeld te krijgen van uzelf waarin u zo weinig mogelijk verdringt. U kunt u voorstellen als chirurg. Maar als u denkt dat u een stunteling bent, dan zal de chirurg ongetwijfeld ondanks alle mooie fantasie de operatie verprutsen. Dat betekent ook dat de genezende werking op de patient zeker niet 100 % zal zijn en er zeer waarschijnlijk kleine moeilijkheden bij zullen optreden in plaats van wegvallen.

U moet dus eerst weten wat u bent. Weet u, dat u een stunteling bent, dan kunt u in uw fantasie zeggen: Dat doe ik alleen normaal, maar nu stuntel ik niet. Dan bent u ineens die gebreken kwijt zolang ze worden erkend. Want op dat moment heeft u ze buiten de fantasie gesloten. U heeft gezegd: Dat is een interpretatie, het behoort niet tot mijn werkelijkheid dus kan ik zo optreden. Als u dat niet doet, blijft het uw ik-besef beïnvloeden.

Hoe meer u de feiten voor uzelf ontkent, hoe groter het aantal onbeheersbare factoren dat bij ik-projectie, bij pogingen tot ingrijpen (dat loopt van het simpele magnetiseren tot de grootste magische bezwering toe) altijd de zaak zullen beïnvloeden.

Het principe waarmee je in dit geval werkt is dat van harmonie. Men zegt ook wel van identiciteit, ofschoon dat niet precies hetzelfde betekent. Men zegt harmonie, omdat harmonie een wisselwerking is. Men zegt identiciteit, omdat men daarmee wil aangeven dat er een gelijkheid bestaat.

Misschien kent u de ruimtevaart-theorieën. Er zijn heel mooie theorieën ontwikkeld, die later niet juist bleken, over de manier waarop men via een andere dimensie een groot stuk ruimte zou kunnen overslaan. Het denkbeeld is doodeenvoudig: neem een kaart die op zijde is gedrukt. Dan heb je hier Amsterdam en daar New York liggen. Maar je kunt die punten gewoon opnemen en zo vouwen en dan liggen Amsterdam en New York vlak bij elkaar. De tussenliggende ruimte is dus verdwenen.

Wat er nu gebeurt bij harmonie en in zekere zin bij identiciteit is hiermee te vergelijken. Er is a.h.w. een samenvloeien van twee op zichzelf ruimtelijk gescheiden punten totdat ze een eenheid vormen. Laat mij het zo zeggen: Je staat in Amsterdam en je wilt naar New York. Je kunt die procedure volbrengen en dan is één stap voldoende om uit Amsterdam in New York te staan; je kunt zo van de Dam naar Times Square gaan.

Wat wij doen, als we met de tweede werkelijkheid bezig zijn, is iets dergelijks. Er is een wereld van denken; een bewustzijnswereld. Er zijn er zelfs verschillende en die noemen wij dan sferen. Maar de kern van alles is een denkbeeld, niet meer en niet minder. Door dat denkbeeld te plooiën en niet aan te nemen dat het een rigide structuur heeft kunnen we dus elk punt a.h.w. naar een ander punt toe brengen. Wij kunnen zodra de punten gelijkwaardig of evenwichtig zijn harmonie en soms identiciteit (volkomen gelijkheid) naar elkaar toebrengen en vanaf dat ogenblik is elke wilsuiting een voldoende overdracht.

Het houdt dus doodgewoon in, dat als u hier een voorwerp heeft dat geladen is en daar een identiek voorwerp het andere voorwerp ook iets van de lading, de uitstraling, zal vertonen op het moment dat u het bestaan van dat gelijksoortige voorwerp beseft. Het zijn allemaal van die vreemde dingen.

Heeft u wel eens gehoord van een magnetiseur die water magnetiseert via de telefoon?

Een patient klaagt: Ik heb zo'n last van hoofdpijn. De magnetiseur staat aan de telefoon. Hij heeft toevallig een afspraak om die avond te gaan dansen en heeft dus helemaal geen zin om eventjes daar persoonlijk de zaak in orde te gaan maken. Hij denkt: ik wil toch wel wat van mijn kracht kwijt. Hij zegt dan tot de persoon: Neem een glas water in je handen. Houd dat in de linkerhand en leg de rechterhand daar bovenop. Nu zal ik het water van hieruit magnetiseren. Het gekke is, dat het water dan inderdaad een genezende werking heeft. Dat is niet alleen maar suggestie.

Er is enige lading in het water terecht gekomen. Hoe kan dat? Natuurlijk niet omdat er een telefoonlijn tussen is. Dat is maar goed ook, want dan zou de PTT onmiddellijk een extra tarief daarvoor uitdenken. Wat er gebeurt is dit:

De magnetiseur stelt zich de patient voor met dat glas water. Hij weet: dat is nu een werkelijkheid. Hij stelt zich voor dat de handen van de patient de zijne zijn. Bewust of onbewust neemt hij dat aan. Het resultaat is, dat de kracht niet meer door zijn handen gaat maar door de handen van de ander. De tussenliggende afstand is weggevallen. De energie wordt inderdaad overgedragen.

Daar hebben we ook weer een oplossing voor een raadsel; iets wat heel veel mensen altijd als onzin hebben uitgekregen, namelijk het feit

dat je ook op afstand materie kunt beïnvloeden. Ook hier is sprake van een projecteren van een deel van eigen vermogens in de handen van een ander. Zo kun je dus op velerlei manieren iets dat in je bestaat buiten je toch tot werkelijkheid maken. Dat is de reden dat ik BUITEN HET IK als titel heb gekozen.

Het ik kan elk punt op aarde of wat dat betreft in de kosmos tot deel van zichzelf maken. Op het ogenblik, dat de eigen wereldvoorstelling voor een deel of geheel wordt vergeten, zal het ik in zijn totale mogelijkheid, zoals die innerlijk wordt erkend, optreden op die andere plaats en daar invloed kunnen uitoefenen. Het zijn allemaal dingen waar de mensen een beetje aan voorbij gaan.

Heel vaak hebben ze daarvoor mooie uitdrukkingen, zoals: Ik ben uitgetreden. Maar in hoeveel gevallen is er sprake van een concrete uittreding, die later kan worden herinnerd? In de praktijk herinner je je alleen die dingen die je eigenlijk in je hersenens kan vinden. Wat je hebt is een fantasiebeeld. Het heeft wel een concreet counterpart ergens in de sferen, maar wat je je voorstelt is niet die wereld; het is een fantasiebeeld.

Dit fantasiebeeld heeft echter wel een directe relatie met datgene waaraan het is ontleend. Daardoor kunnen de sferen dan ook op je inwerken door zo'n uittredingsbeeld zonder dat er eigenlijk iets van overbrugging van ruimte bij te pas komt.

Een mens, die intens gelooft in de hel, kan het in een koude winter gloeiend heet krijgen. Als zijn voorstelling van de hel het grote stookhuis beneden is en hij zich daar in vlammen geroosterd voelt, dan vertoont hij zelfs bij 30 graden onder nul koorts. En als hij zich voorstelt dat het zomer is en dat hij gewoon heerlijk in de zon zit, dan kan hij natte doeken, die op zijn lichaam zijn gelegd, drogen bij temperaturen eveneens van 10 tot 20 graden onder nul.

Dat laatste is overigens iets wat sommige Lama's en heilige mannen in India wel eens presteren. Dan laten ze zien dat het kan. Geen methode die ik u wil aanbevelen; een gewone wasdroger is veel voordeliger. Het kost wel wat energie. Maar realiseer u even dat het kan. Dat kan alleen, omdat de voorstelling die het ik zich maakt van de wereld voor dat ik zodanig concreet en reëel wordt dat het lichaam niet meer reageert op de wereld zoals zij normaal voor anderen buiten het ik bestaat, maar deze vervangt door een andere wereld. Dan ontstaan er nevenwerkingen, zoals het drogen van de doeken waar ik over sprak, waardoor je eigenlijk zegt: Dit is een wonder. Men zegt dan: Ja, maar dat is een wonder van wilskracht. Neen. Het is het wonder van een jezelf verplaatsen in een ander deel van de werkelijkheid.

Om dit af te ronden wil ik u duidelijk maken dat er eigenlijk geen binnen en buiten bestaat. Het zijn aanduidingen die wij gebruiken.

Kan een wereld extern zijn, wanneer wij in die wereld leven en beleven? Dan bestaat ze gelijktijdig binnen ons, anders is de beleving niet mogelijk. Als wij dus zeggen 'buiten ons', dan bedoelen wij datgene waarop wij volgens denken en gevoel geen invloed hebben. Zolang wij dat gevoel houden van 'het ligt buiten mij' dan wordt het uitermate moeilijk. Laat mij toch nog één voorbeeld erbij geven.

Een van de bekende proeven is b.v. met de hand een kompasnaald laten draaien. Er zijn heel veel mensen die dat niet kunnen. Waarom niet? Omdat ze denken: die naald wijst naar het noorden en ik probeer haar te beïnvloeden. Maar als ik denk: ik ben verbonden met die naald, ik ben het verlangstuk daarvan, dan manipuleer ik haar met weinig moeite. Omdat ik door eenvoudig wat buiten mij ligt naar binnen te brengen een relatie stel die concreet niet aanwezig is en deze dan waarmaak in het concrete verschijnsel

van de kompasnaald die meedraait met mijn hand. Het zijn doodeenvoudige dingen. Het is misschien tamelijk nutteloos in het gegeven voorbeeld. Het is alleen maar iets om jezelf te overtuigen dat je ook wat kunt.

Wij leven in een wereld - ik heb het al gezegd - die eigenlijk een gedachte is. Wat daar aan werkelijkheid achter schuilt, weten wij niet. Alles wat voor ons werkelijk is, is voor ons een interpretatie; dus een gedachtenbeeld. Daarom kunnen wij dat gedachtenbeeld in ons wel degelijk beheersen en beïnvloeden. Dan is het heel natuurlijk dat die beïnvloeding voor ons ook buiten ons plaatsvindt.

Wanneer verschillende ikjes ten aanzien van één punt een gelijke voorstelling hebben, dan zal elke manipulatie op dit ene punt voor hen allen kenbaar worden. Dat kan dan lopen van bepaalde prikken van het zenuwstelsel af tot het plotseling zien van dingen die er niet zijn.

Als wij dus praten over zelfprojectie, dan hebben wij het niet alleen maar over het ik dat een hogere wereld gaat bezoeken. Wij hebben het over een ik dat feitelijk de werkelijkheid in zich draagt en op elk punt waar harmonie of een volledige gelijkheid is zichzelf a.h.w. volledig kan manifesteren.

Dat gaat zover dat je dat zelfs kunt doen ten aanzien van sferen. Op het ogenblik, dat je een sfeer bereikt die harmonisch is met het beeld van die sfeer dat je in je draagt en waarin je ik-voorstelling past, kan dat ik in die andere wereld eveneens invloed uitoefenen en zal het omgekeerd door de invloeden van die wereld mede zelf worden bepaald.

Ik meen, dat dit een aardige les is. Er zitten vele voorbeelden in. Een voorbeeld en een parabel zijn meestal de beste mogelijkheden om iets duidelijk te maken dat anders alleen heel moeilijk en ingewikkeld kan worden gezegd. Ik geef u daarom nog de volgende stellingen:

1. Het beeld dat ik van mijzelf heb, is niet het beeld dat ik naar buiten probeer te tonen. Eerst als ik mij met al mijn zwakheden en onvolkomenheden, gevoelens van minderwaardigheid en meerwaardigheid enz beseft zoals ze in mij bestaan, ben ik in staat om tot een reële projectie te komen.
2. Elke projectie naar buiten toe is gelijktijdig een projectie naar binnen. Het ik stelt voor zichzelf een relatie met iets anders en verbindt daaraan een voorstelling. Deze voorstelling behoeft niet gelijk te zijn aan de feiten. Het resultaat echter dat in de voorstelling wordt bewerkstelligd, zal ook in de eigen werkelijkheid weerkaatsen op het ogenblik, dat er een mate van harmonie of van gelijkvormigheid bestaat.
3. Geestelijke bewustwording is wel degelijk ook het erkennen van de illusies waarmee wij zijn omringd. Door op deze wijze te werken zullen we niet alleen de wereld buiten het ik benaderbaar maken voor onszelf, maar wij zullen tevens gaan begrijpen hoeveel interpretatie en hoeveel werkelijke feiten in onze wereld een rol spelen. Op het ogenblik dat wij dat doen, zullen wij die illusies gemakkelijker leren doorzien en door eliminatie langzaam maar zeker tot een werkelijkheid komen die voor ons veranderlijk vaststaat. Het is dan deze werkelijkheid die onze basis is voor elk contact, elke relatie met de werelden en sferen. Het is tevens de basiswereld (z.g. Zomerland) waarin wij na de dood enige tijd zullen vertoeven tot wij vandaaruit betere harmonieën hebben ontwikkeld.

- x Kunt u ook zeggen of je ook te maken hebt met de wil van de ander?
Er zijn mensen die ziek zijn, maar om de een of andere reden niet beter willen worden. Dan kunnen we toch niets doen, denk ik.
- Dat is tot op zekere hoogte waar, maar niet helemaal.
Ik keer weer terug naar mijn voorbeeld. Ik genees de patient door een schijnbare operatie die resulteert in de vergruizing van een niersteen. De patient wil ziek blijven. Wat krijgt hij? Blindedarm ontsteking of zoziets. Met andere woorden: dan wordt het ene ziekte-symptoom vervangen door het andere. Dat ligt in het werkelijkheidsbeeld van de patient. Daar kunt u niets aan doen. Maar de ingreep die u doet, heeft wel degelijk concrete resultaten, ook als ze niet helemaal gelijk zijn aan de voorstelling die u heeft gemaakt. Alleen, het gevolg is vergelijkbaar met het gevolg in de gemaakte voorstelling.
- x Magnetiseren door middel van een glas water.....(Door hevig gehoest verder onverstaanbaar!)
- Hij kan het niet doen zonder een voorstelling van de patient.
Handen kunnen wel een beetje verschillen, maar zijn toch allemaal wel gelijk. Dat wil zeggen, dat hij ook een onbekende patient kan behandelen, als hij zich een glas water tussen twee handen kan voorstellen.
- x Gebruikt hij ook de stem voor een afstemming?
- Dat ligt aan de magnetiseur. De een kan het wel, de ander niet.
Dat is niet belangrijk. In de praktijk speelt de telefoon geen rol.
Zou je zonder telefoon weten van de behoefte en zou de patient een glas water tussen zijnhanden houden of wat dat betreft een glas bier, een smakelijk geneesmiddel, dan is de mogelijkheid precies gelijk. De telefoon is in dit geval belangrijk, omdat a. de patient zijn beeld van de ziekte kan mededelen aan de magnetiseur en b. omdat de magnetiseur daardoor kan weten wanneer de patient het glas water en hoe hij dit tussen de handen houdt.
- x Kan de magnetiseur niet direct instralen in een glas water?
- Ik heb in het voorbeeld heel duidelijk gemaakt waarom de magnetiseur daaraan geen behoefte had op dat ogenblik; er zijn nog duizenden andere redenen.
- x Dit was op afstand.....
- Op afstand kun je iemand niet zo gemakkelijk instralen, omdat dit weer een concentratieproces vereist. In dit geval is het proces bijna automatisch, omdat de voorstelling gemakkelijk wordt opgebouwd en gemakkelijk wordt opgenomen en voor elke patient bruikbaar is. Terwijl een beïnvloeding van een patient op afstand, concentratie op die patient, het opbouwen van de voorstelling van de patient het zenden van kracht zou inhouden.
- x Hij zou het 's morgens kunnen doen.....
- Niet met het water. Dat kun je wel doen met afstandsgenezingen.
Dat kun je zelfs doen met telepathische overdracht, maar in ons geval gaat dat niet op.
- x Zou je iets dergelijks ook kunnen doen bij lichamelijke ziekten.
Als er psychologisch-negatieve krachten zijn, kun je daar iets aan doen; door de telefoon b.v.?
- Dat lijkt mij wel erg moeilijk. Dan moet u wel een voorstelling hebben van de patient (van diens geestelijke psychische toestand) en de situatie waarin de patient ongeveer verkeert. U kunt dan eventueel bepaalde delen van de wereldervaring van de patient proberen te veranderen. Is er een voldoende harmonie, dan lukt dat en verandert daardoor de psychische conditie.

SIM-SALA-BIM.

Als je hoort over al die projecten en tweede werkelijkheden, dan krijg je het idee: het is een soort goocheltrucje. Eigenlijk is dat wel een beetje waar.

Bij de goochelaar is de hand vlugger dan het oog. Maar je zou met evenveel recht kunnen zeggen in geestelijke zaken: het innerlijk bewustzijn is sneller dan de rede. Want de mens leeft in een rationele wereld, maar die rationele wereld is eigenlijk alleen rationeel, omdat men alle irrationaliteiten dan menselijk noemt. Dat ik kies voor de goochelaar als een voorbeeld is overigens niet nieuw.

U weet misschien dat de jongleur in het grote tarokspel het beeld is van de mens, die de inwijding zoekt en kent. Wat is hij? Hij is een goochelaar, niet meer en niet minder. De ingewijde eindigt altijd aan de galg. Ook dat is heel begrijpelijk, want niemand kan het uitstaan dat een ander zoveel beter is dan hijzelf.

Wat doen wij? Als je kijkt naar de goochelaar op de tarokkaart, dan is hij bezig met het bekende bekertjesspel: een balletje onder deze beker en een balletje onder die beker. Datzelfde doen wij eigenlijk ook in de geest.

Wij zorgen ervoor dat het balletje daar ligt waar niemand het verwacht. De krachten waarmee wij werken zijn dood, natuurlijk. Ze zijn helemaal niet iets bijzonders of paranormals. Wij leven gewoon in een wereld vol energie en vol krachten. Maar de grote moeilijkheid is nu dat wij zelf van die krachten een voorstelling hebben en die moet een ander dan ook hebben. Als ik mijn voorstelling nu zo kan plaatsen dat ze voor een ander niet meer past in zijn rationele wereld, dan hebben we te maken met een goocheltruc: het paranormale is goochelen.

O, er zijn natuurlijk goochelaars bij die werken met allerlei afleidende gebaren. U kent dat wel. Terwijl deze hand ondertussen al het konijn uit de roszak haalt, is de andere hand bezig wijds te gebaren en nog even een kaart te laten zien. Op diezelfde manier werken een hele hoop mensen; soms ook voor zichzelf.

Er zijn mensen die bezig zijn paranormaal te genezen. Het is net alsof ze zeggen: Jongens, er is nu iets aan de hand! Maar in feite staan ze te wapperen met de handen, met vingers die op spinnen lijken die webben waven in de aura. Het zou niet eens nodig zijn, als je weet hoe de levens- of krachtstromen door het lichaam lopen. Misschien kun je dat met de hand aanwijzen, maar dan laat je het verder daar maar bij.

Ik heb een goochelaar gekend die tevens ook een heel beroemd jongleur was. Balanchine heette hij. Deze man had een heel aardig trucje dat eigenlijk neerkwam op het z.g. verschijnsel van zo'n 30-tal balletjes; ze glommen ook erg mooi. Het is tamelijk lang geleden. Tegenwoordig hebben ze andere trucs. Het leuke was, de man wist dat uit te spinnen. Met dat ene nummer met de balletjes was hij 8 à 9 minuten bezig. Hij had hetzelfde trucje kunnen vertonen in 1½ minuut.

Nu zie ik bij heel veel mensen die geestelijk bezig zijn een soortgelijk effect. Genezers, helderzienden die gebaren maken alsof hun hoofd uiteen dreigt te barsten. Of in versuffing staren naar theeblaren of naar een glimmende biljartbal e.d. Zij versieren het eigenlijk op dezelfde manier.

Kijk, je zou gewoon kunnen zeggen: Ik zie dit en dat. Klaar. Maar dan is het niet indrukwekkend. Je moet het langzaam opbouwen zoals Balanchine.

Had hij één balletje, dan zei hij: hup en had hij er twee. Dan zei hij weer: hup en dan had hij er hier twee en daar ineens vier. Hij gooide ze weg en dan ontstonden ze opnieuw. Dat gebeurde allemaal met een plechtige nadruk.

Dat zie ik nu bij die mensen ook. Ze zijn bezig het te versieren. Een voorbeeld van genezen: Ze zouden kunnen volstaan met een kort instralen (zeg 1 minuut, 2 minuten, misschien 5), maar dat is niet genoeg (de spreker maakt diverse gebaren van instralen), 15 minuten lang. Het helpt geen pest. In die 1½ minuut kun je volle energie geven. Heeft u wel eens uit een lege batterij energie zien vloeien? In 1½ minuut, als je werkelijk goede ontlading geeft, is die leeg. Maar dat alles hoort erbij. Sommige mensen doen het alleen, omdat ze het voor zichzelf belangrijk vinden. Anderen doen het weer omdat je moeilijk f 40.- kunt vragen, als je in 1½ minuut even instraalt.

De helderziende die stamelend beeldje na beeldje zit uit te stoten, is weer precies hetzelfde. Je kunt natuurlijk zeggen: Ik zie dat u een conflict heeft. Het is zakelijk. U moet oppassen, want er zit een donkere man bij. Hij heeft het niet goed met u voor.

Je kunt ook zeggen: Ik zie vaag Ik zie het....ja, ja het heeft iets met zaken te maken. Zo wordt dan woord na woord eruit gesleept. Dat is niet nodig. Het is a.h.w. het spelletje van de goochelaar.

Het ergste is, dat die mensen het van zichzelf niet beseffen; dat ze heel vaak denken dat het niet anders kan. Ze hebben nu eenmaal een bepaald idee (de spreker zit met zijn handen te wapperen) het is natuurlijk goed voor de polsen, maar verder heb je er niets aan.

Als je reëel bent, dan zeg je: Waar gaat het mij om? Gaat het mij om het effect of om het gebeuren. Als je een heel moderne goochelaar bezig ziet, dan is hij al bezig met de volgende truc voordat je goed hebt begrepen dat hij de eerst al heeft vertoond. Er zit tempo in.

Bij geestelijk werk is eigenlijk precies hetzelfde te doen. Dat is een van de dingen die ik van dit medium zeer op prijs stel: dat er geen langdurig krampachtige en spastische bewegingen vooraf gaan bij het begin van een séance.

Ik heb eens een medium gehad, dat was iets verschrikkelijks. Ik heb er tien keer door gewerkt en toen heb ik het maar voor gezien gehouden. De inleiding was voor mij ook uiterst vermoeiend. Je moest eerst aanwezig zijn voordat hij begon. Dan zat hij een kwartier maar plasma over zich heen te trekken....Nou ja, als je daar als geest een kwartier naar moest kijken, dan zou je bijna de geest geven! Toch, geloof mij, die mens kon het niet anders. Waarom? Omdat hij zelf geloofde dat hij daardoor de belangrijkheid van zijn werken duidelijk maakte. Het was voor hem een zelfexpressie.

Als wij geestelijk met dit willen werken - of het nu een projectie is, een tweede werkelijkheid - dan is het eigenlijk doodeenvoudig. Het kan allemaal heel gewoon, heel nuchter, heel logisch. Maar heel veel mensen hebben dan het gevoel dat het paranormale verdwijnt. Dan wil ik niet zeggen, dat je nooit iets nodig hebt. Natuurlijk, je hebt soms bepaalde dingen nodig; een gewoonte gebaar of iets anders omdat dat voor jezelf een bevestiging is, bezig bent te werken. Maar je moet het toch niet overdrijven.

Stel u voor, dat dit medium eerst tien minuten gezichten tegen u gaat zitten trekken. (de spreker trekt lelijke gezichten). U hoort de reactie. O, wat vreselijk eng, roept er al iemand. Dat is niet nodig. Maar als je nu denkt dat het erbij hoort, dan is het nodig.

Dit medium werkte vroeger altijd met een reflex. De mensen dachten altijd: wat zorgt die jongen goed voor zijn schoenen; ze glimmen. Maar dat kwam omdat hij altijd de weerspiegeling van het licht in de neus van zijn

schoen fixeerde. Voor die tijd had hij het gedaan met allerlei glimmen-
de voorwerpen. Maar dan wordt het een automatisme. Als er thee werd
geschonken, dan stond er een kristallen voorwerpje op de tafel.
Het medium zat te wachten op zijn thee en daar ging hij dan.
Langzamerhand wennen zij zich die dingen wel af.

Maar waarom zouden wij met het overbodige bezig blijven? Hebben wij
het toverwoord Sim-sala-bim zo hard nodig? Het miraculeuze, de bevesti-
ging van onze eigen gewichtigheid? Of gaat het gewoon om de dingen
waarmee wij werken? Dan zou ik zeggen:

Een geestelijke kracht is een geestelijke kracht. Die kan niet in
tijd worden uitgedrukt; die kan alleen worden uitgedrukt in intensiteit.
Een geestelijke mededeling zal altijd tijd nodig hebben, omdat mensen nu
eenmaal niet kunnen luisteren naar een versnelde stem. Je kunt het wel
proberen, maar dan kunnen ze geen woord meer verstaan van hetgeen je
wilt zeggen. Beperk die tijd dan tenminste tot de tijd die je nodig hebt
om de dingen redelijk en aanvaardbaar te zeggen. Probeer er niet aller-
lei dingen omheen te weven.

Er zijn wel entiteiten bij ons die dat ook doen. Ze hebben b.v. een
uitdrukking in het medium gevonden, ze horen het, ze zien de reactie
en denken dan: dat was het! Dus knopen ze er nog een zin aan vast,
komen nog eens terug op het oude beeld met andere woorden, maar het
is nog de reactie niet. Ze doen mij altijd denken aan een hond die 25
keer in het rond draait voordat hij gaat liggen. Het is niet erg eer-
biedig t.a.v. mijn broeders, maar die zijn er bij. Ik wil niet zeggen
dat het hondse entiteiten zijn. Helemaal niet. Ik bedoel het heel goed.
Het is alleen, de manier waarop het gebeurt, moet gebaseerd zijn, vol-
gens mij, op de uiterste eenvoud.

Je moet ook een manifestatie in duur weten te bekorten. Dan zegt
u dadelijk dat ik veel langer gekletst heb dan nodig was. U heeft ge-
lijk. Maar hoe eenvoudiger en korter je de dingen houdt, hoe beter ze
werken.

Als u zich gaat bezighouden met het projecteren van allerlei
geestelijke krachten, realiseer u dan a.u.b. dat het zo simpel mogelijk
moet gebeuren. Natuurlijk, als u een beeld van uzelf moet vormen, dan
zit u wel een tijdje te worstelen. Vooral als u allerlei vervelende
dingen in uzelf ontmoet, dan zegt u: Ja, maar dat ben ik niet.
Het zal de duivel wel zijn. Maar dat bent u ook. Aanvaardt uzelf zoals
u bent. En als u dat dan een beetje in uzelf heeft, dan kunt u daar-
mee werken. Dat is het ik dat u overal kunt plaatsen. Dan moet u ook
niet bezig zijn om eerst 2½ uur te mediteren.

Stel u voor, dat er eentje aldoor zat te zeggen: Aum, aum, aum.
Er komt iemand binnen en zegt: Oom is er niet, maar tante komt dade-
lijk thuis. Ik kan begrijpen dat er mensen zijn die daar druk mee bezig
zijn, maar dat is allemaal zo overbodig. Het is eigenlijk de goochelarij
waar de werkelijkheid van de kunst helemaal verloren gaat.

Je kunt gewoon, als je je even concentreert en je een voorstel-
ling opbouwt - en dat gaat betrekkelijk vlug zeker als je enige rou-
tine hebt - dan kun je daarmee werken. Je kunt op afstand genezen,
waarnemen of wat je maar wilt. Als je dan terugkomt, heb je daarvan
een beperkte herinnering. Een volledige herinnering heb je nooit.
Maar dan moet je ook niet zeggen: Was het nu wel zo. Of: Dit is de
waarheid als een evangelie. Je moet gewoon zeggen: Zo heb ik het er-
varen. Een volgende keer beter. Dat is gewoon een methode waarmee je
moet leren leven, moet leren werken.

Er zijn ook mensen die zeggen: Er zijn regels. Waarom denkt u dat
er regels zijn? Regels zijn er niet om u in een corset te rijgen van al-
lerlei geestelijke oefeningen. De regels zijn er om, als u niet anders

meer kunt of weet, iets achter u te hebben waaraan u zich kunt vasthouden.

Als u hier een voorschrift krijgt, dan heeft dat natuurlijk zin, maar het is ook een basis. Het is a.h.w. een aanduiding: op deze weg geldt de snelheid van 50 of 70 km/u. Maar als u met die snelheid wilt inhalen, dan lukt u dat niet. En als u toch wilt inhalen, dan moet u 70 of 100 km/u rijden. Dan valt u wel weer terug, maar u moet zich gewoon aanpassen aan hetgeen er moet gebeuren en aan de omstandigheden waarin u verkeert. Dat is de grote kunst van alle geestelijk werken.

Je moet nooit zeggen: Zo zijn de regels. Je moet zeggen: Zo ben ik. Dat wil ik bereiken. Dit zijn de omstandigheden, dus moet ik zo reageren en anders niet.

Als u anderen geestelijk wilt helpen, dan kunt u zeggen: Deze of gene persoon heeft een dwangvoorstelling en die wil ik nu met grote concentratie verwijderen. Goed. Maar je zet de asbak niet buiten, terwijl de baby er nog in zit; dan haal je eerst de baby eruit.

Je kunt eenvoudig niet zo'n complex of probleem een, twee, drie verwijderen. Je moet er eerst achter komen: wat is de werkelijke persoonlijkheid en hoe is het complex eigenlijk in samenhang daarmee ontstaan. Dan pas kun je het complex losmaken van de persoonlijkheid en kun je het geestelijk inderdaad verwijderen. Het is gewoon weten wat je moet doen. Daar zijn geen vaste regels voor.

Het gekke is, dat de kosmos zonder regels bestaat. Er zijn wel bepaalde wetten, maar die zijn geen regels die zijn opgesteld. Het zijn gewoon natuurlijke kwaliteiten zonder welke de kosmos zich niet in stand kan houden; dus wezenstrekken.

Die wezenstrekken heeft u ook. Daarvan moogt u rustig uitgaan. Maar u moet daarbij niet allerlei interpretaties gaan toepassen van zo moet het wel, zo moet het niet.

Ik heb lang geleden een goochelaar gekend die een heel bijzondere machine had ontwikkeld. Daar gooide hij kaarten in en die werden dan automatisch gemixed en gewassen. Dan kon je er een uitzoeken. Er werd dan een kaart uitgetrokken en die werd er weer ingelegd. Die kaart ging, zonder dat de man er zelf aankwam, in hetzelfde kastje. En ja, die ene kaart kwam altijd naar boven. Wat niemand wist natuurlijk, was dat die kaarten een tikje taps waren. De helpster, die de kaarten aanboodt om te trekken, zorgde ervoor dat die ene kaart er omgekeerd in kwam te liggen. Dus wat deed nu de machine? Die gleed iets naar boven tot ze op een punt kwam waar die ene kaart net toevallig de andere kant uitging. Die kaart ging dan omhoog. Zo eenvoudig was dat. De man is zelfs aan het hof van keizer Frans Jozef daarmee opgetreden. Ik denk, dat ook hier weer het wonder een heel eenvoudige uitleg heeft. Je moet weten wat er gaande is.

Dat wonder berustte daarop dat er geen perfecte symmetrie was, maar een bijna perfecte. En dat is nu iets wat je ook, vooral als je met geestelijke problemen te maken hebt van mensen, heel vaak ontmoet.

Er is een bepaald punt dat regelmatig op de voorgrond komt. Als je dat nu weet, dan moet je dat heel gewoon tussen de andere feiten in zetten, want voor die mens is het een geheel. Maar je draait het wel een slag om. Je kijkt naar de tegenstelling, die er achter zit en dan komt het automatisch omhoog. Het zegt je echter ook: Dit is in feite het probleem. De willekeurigheid van al het andere wordt teniet gedaan door de overheersing van dit ene.

Dan kun je zien: kan ik dat probleem a.h.w. omdraaien dan past het weer perfect tussen de andere kaarten (feiten) en dan komt het niet meer naar buiten. Het zit erin en het blijft erin zitten, maar het is niet iets wat zich manifesteert; dat kan dan een manie zijn een fobie of iets dergelijks.

Wat natuurlijk ook van belang is: als je bezigbent met mensen en hun geestelijke problemen, dan vergeten heel veel mensen hoe complex een mens is. Daarom is het ook heel belangrijk dat je even nagaat: ligt het in dit leven, in deze levensvoorstelling vast of is het in feite een onbewuste invloed die mogelijk uit een vorig bestaan of uit een geestelijke beleving stamt. Door dat te weten weet je welke kaart je moet beïnvloeden. Het is gewoon het uitzoeken.

De mensen die anderen willen helpen, b.v. door ze beter te laten leren, rustig te laten zijn bij een examen, zullen zich waarschijnlijk ook afvragen of dat nu met een bezwering kan worden gedaan. Eigenlijk niet.

Een bezwering kan een groot hulpmiddel zijn als je erin gelooft, omdat je daardoor perfecter projecteert wat je wilt projecteren. In de praktijk is het echter zo: als je iemand wilt helpen, dan moet je gewoon aan zo iemand denken, verder niet. Als je dat op het juiste moment en op de juiste manier doet, dan blijkt die ander ineens rustig te zijn of dat hij plotseling toegang krijgt tot een veel groter deel van zijn onderbewustzijn. En dan slaagt de persoon cum laude, terwijl iedereen heeft gezegd: Nou, die stuntel zal er nooit doorheen komen. Het zijn allemaal eenvoudige dingen.

Ik zeg niet dat het heel simpel is. Dat is het voor ons niet. Maar de waarheid die er achter schuilt is eenvoudig. Door nu te weten waar de afwijking van de eenvoud schuilt kunnen wij over het algemeen de eenvoud en daarmee de harmonie ervan weer herstellen.

Onthoud ook dit: wat je ziet, is niet altijd waar.

Kent u dat goochelnummer waarin een man overal uit de lucht, uit zijn mantel, uit zijn hoge hoed ruikers bloemen te voorschijn haalt en die dan overal rond zich neerwerpt (ze zijn natuurlijk van een scherpe punt voorzien) totdat hij plotseling a.h.w. midden in een bloementuin staat. Waar berust dat op? Alles zit in elkaar gevouwen. Als je zo'n grote bloementuil ziet, dan is het in feite een klein staafje, maar als je het neergooit, dan ontplooit het zich.

Ik denk, dat het in onze menselijke en ook wel onze geestelijke werkelijkheid zo is dat we in feite heel simpele dingen, die een eenheid zijn uit elkaar zien vallen in heel kleine bestanddelen. Daardoor krijgen we een overweldigende indruk en vergeten dat de werkelijkheid maar een heel klein ding is.

Alles wat wij op de manier van sim-sala-bim doen is uitpluizen, uitbreiden en niet essentieel bekijken zoals het is. Hoe dichterbij de essentie komen in onze erkenning van de feiten, hoe meer invloed wij kunnen hebben op de manier waarop voor de ogen van anderen zich iets ontplooft. Dat heb ik ook eens heel leuk gezien.

Dat was met diezelfde goochelaar. Hij had ook nog een stel bloempotten. Hij haalde uit zijn hoge hoed een bloempot en hup daar stond een struik in; die werd dan achter hem neergezet. Op een gegeven ogenblik greep hij iets verkeerd en toen kwamen de bloemen niet uit de pot. Pas toen hij onder de pot stond te kloppen schoten ze te voorschijn. Dat had hij nooit moeten doen. Hij had de pot opzij moeten gooien en zeggen: Die is leeg.

Begrijpt u wat ik bedoel? Het kan wel eens een keer verkeerd gaan. Maar dat betekent niet, dat de dingen er niet zijn. Het betekent alleen, dat ze zich niet hebben ontplooid zodat wij ze niet zien zoals wij zouden willen zien.

Het hele trucje van alle geestelijke werkelijkheid is, dat we de reductie (herleiding) kennen tot de essentie. Keren tot de werkelijkheid of als u wilt tot de hoogste inwijding of de hoge geestelijke bereiking is in feite het herleiden van de werkelijkheid zoals wij die kennen tot de essen-

tie van de werkelijkheid zoals die overal is. Zodra wij dit gaan beseffen weten we ook dat wij het ontplooiën zelf in de hand hebben. De mogelijkheden zijn beperkt door de essentie. Maar de wijze waarop die kenbaar wordt, is wel degelijk afhankelijk van de manier waarop wij de zaak hanteren.

In jezelf draag je de essentie van hetgeen je bent: een ik-voorstelling, een essentievoorstelling van het zijn, ook al noem je dat wereld. Als je die twee op de juiste manier manipuleert, op de juiste manier bij elkaar brengt of eventueel tijdelijk van elkaar losmaakt, dan krijg je al die paranormale effecten waar iedereen met zijn ogen tegen staat te knippen. Ik zeg: met de ogen. Want met de oren klappen doen ze alleen onzichtbaar.

De z.g. wonderen die wij doen zijn geen wonderen. Alles is eenvoudig een uiting van een en hetzelfde. Maar als je de uiting van de dingen kunt veranderen, kun je daardoor het aanschijn van de dingen veranderen. Elk wonder, tot de opwekking uit de dood toe, is daarop gebaseerd.

Wij, die innerlijk een beeld hebben van onszelf, zullen doordat wij ons één voelen met dit beeld ons ook één kunnen voelen met de wereld zoals die vanuit het beeld bestaat. Daarbij zitten wij in de uiterlijkheden, niet in de essentie, maar voldoende dicht bij de essentie om de uitingen opnieuw te arrangeren.

De kracht waarover wij beschikken is altijd aanwezig. Maar ze kan alleen aanwezig zijn volgens de normen van ons ik-beeld en van onze wereld. Daarom moeten wij begrijpen dat het onze zaak is om zowel ons eigen beeld als ons beeld van de wereld zo eenvoudig mogelijk te maken en alles wat we doen aan te passen aan de grootst mogelijke eenvoud. Daarmee nemen we niets weg van de waarde en de betekenis. Integendeel, wij geven dan pas de mogelijkheid om zich in de werkelijke waarde te openbaren.

Een mens, die wil blijven goochelen, zal nooit waarlijk grootse dingen bereiken. Wat de goochelaar doet is aardig voor het oog. Maar als je meer magisch wilt leven en denken, dan zul je moeten grijpen naar de innerlijke waarde en naar de essentie. Hoe meer je dit leert doen, hoe eenvoudiger het gebeuren wordt, maar gelijktijdig hoe ingrijpender de veranderingen in het gebeuren zullen worden die je zelf kunt bepalen.

Wij zijn geen meester van het heelal; dat zullen wij nooit worden. Maar wij zijn meester van de wereld waarin wij denken te leven. Als je dat dan een tweede werkelijkheid wilt noemen, mij best. Maar dit heerszijn van je eigen wereld, dit meesterschap kan nooit een meesterschap zijn over anderen. Het geldt alleen voor jezelf, voor je eigen wereldbeeld en voor je eigen vermogen om daaraan een extra dimensie van een andere wereld toe te voegen.

Alleen daar waar een absolute overeenkomst bestaat tussen datgene wat jij denkt en doet in jouw beeld van de werkelijkheid of van de tweede werkelijkheid en het beseffen of het verlangen van een ander, is overdracht van feiten mogelijk. Verder niet.

Ten laatste zou ik er aan willen toevoegen: Wij zijn altijd bezig, zelfs als wij anderen proberen te helpen, met onszelf. Dit is onvermijdelijk en dat moeten wij gewoon aanvaarden. Maar het is misschien erg goed voor ons, als wij de waarde van dit ik waarin en waaruit wij leven gaan afmeten aan de betekenis of hulp die wij voor anderen zijn. Hierdoor verkrijgen wij een grotere mogelijkheid van harmonie en een grotere activiteit vanuit onszelf.

En als wij dan eindelijk zeggen: Ik kan veel, dan beseffen we pas dat we werken in een wereld van illusies. En dat daarachter een soort God

leeft, een soort werkelijkheid die ons in onze mogelijkheden bepaalt, maar die wij vanuit onszelf of vanuit onze voorstellingen nooit en te nimmer zullen kunnen veranderen. Dat is dan het besef waarin je beperking ligt door je deel-zijn van de goddelijke totaliteit. Want pas dan zul je je mogelijkheden, die je hebt van je beperkt beeld van de werkelijkheid optimaal kunnen gebruiken.

--s--

AANDACHTIG LEVEN.

Leven is bestaan, is zijn. Maar als een zijn niet door het beseffen tot beleven wordt gemaakt, wat blijft je van het zijn? Maar wie aandachtig leeft, die in alle dingen steeds weer zoekt naar wat hij zelf is en wat de wereld wel kan zijn, die boekt de resultaten van de pijn, van zoeken en streven, want in het hele leven wordt steeds het zijn gevuld door beter zien en meer begrijpen.

En met oneindig groot geduld leer je zelfs aanvaarden dat noden, die soms schijnbaar nijpen, slechts deel van leven zijn.

Ja, wie aandachtig leeft, hij geeft het leven waarde door zijn beseffen. En de groei van al wat in hem leeft, weeft een wereld om hem heen waarin hij langzaam leert verstaan hoe achter schijn en achter ranken van de onwerkelijkheid het ene ware zich verschuilt en langzaam zich onthult totdat je in beseffen van eigen zijn, zonder schuld, het zijnde zelf als zijn aanvaardt.

En dan in het kennen van het Al erkent het ik dat als een deel zichzelf vervullen zal door deel-zijn van het Al.

:--s--: